

La dida

(ALDC, III, 494. La dida)

Dida, procedent d'una arrel imitativa del llenguatge infantil (< llat. DIDA o DIDDA), és un mot formalment i semànticament propi del català, compartit amb geosinònims puntuals: *ama*, *ama de llet*, *mare de llet*, *madrona* (veg. mapa 356); *ama de cria*, *segona mare*; *tataia* (veg. mapa 357); la var. *mare dida*, viva a Castelló, no ha estat recollida en l'enquesta d'aquesta localitat. *Dida* contrasta amb el cast. i arag.

nodriza, procedent del llat. NUTRICE amb canvi de terminació que accentua el caràcter femení de *nodriz* (< llat. NUTRICE) (*DECH*), i amb l'oc. *noiriça*, que, com el fr. *nourrice*, deriva del llat. tardà NUTRICIA (*DHLF*).

Són normatius *dida* i *mare de llet*, des del DG₁, 1932, i *ama*, des del DIEC₁, 1995.

